

Magtárlap
2004.07.29. Csütörtök
8.szám

CSIGABUSZ MINUSZ

Bizony a Völgynek is vannak hibái. Például esik az eső. De erről nem tehet senki, hiszen igen furcsán nézne ki, ha több négyzetkilométeres ponyvákat feszítenének a dombok közé. Viszont van valami, ami rajtam kívül még nagyon sok embert zavar: a Csigabusz közlekedési stratégiája.

Az első napokban még mindenkinek javasoltam, hogy közlekedjen az ingyenes Csigabusszal, rakják le az autójukat valamelyik parkolóban, majd utazzanak tovább e remek találmánnyal. Kezd a véleményem megváltozni.

Az első napokban még elviselhető volt a tömeg a Csigabusz-járatokon. Merthogy több is van belőlük: az egyik vonal, a Nagykörút, érinti a völgy összes települését, míg a másik a Kiskörút, mely a Monostorapáti—Kapolcs—Taliándörögdtútvonalon közlekedik. Közlekedni közlekedik, az emberek meg utaznak. Illetve utazni akarnának.

Merthogy a menetrend

olvasásához külön nyelvet kell megtanulni. Honnan indul, mikor ér ide, és mennyi idő múlva leszek ott – teszik fel a kérdést egymásnak az emberek. És valóban érthetetlen táblázatot találunk. De legalább minden megállóban van tábla.

Az egész menetrendet úgy szerkesztették meg, mintha az lenne a résztvevők célja, hogy minél kevesebben utazzanak vele. Ritkán jár, legtöbbször késik is, és nagyon sokan vannak rajta. Sokszor előfordul, hogy többen is a megállóban maradnak, mert már nem férnek fel az úgynevezett szülő, tehát rövid, csukló nélküli autóbuszokra.

Kedden az Anima Sound System öcsi koncertje után több százán próbálták magukat felpréselni a már eleve megenyi utassal érkező Csigabuszra. Aki felfért, köztük jómagam is, egészen Puláig utazhatott. Persze, mondanom sem kell, az utasok kilencven százaléka tovább akart utazni Kapolcs irányába. Mivel elől nyomorogtam, páran hallottuk a vezetőtől, hogy két óra múlva indul tovább. Néhányan gyorsan

fölpattantunk, leszálltunk a járatról és a stoppolás módszerével élve értük el célunkat. Hétvégén sűrítve jár a Csigabusz. Így talán elérhetünk a kívánt helyszínre. Vagy nem. Lehet, hogy most sem fogunk felférni rá. Talán. Majd ismét szorongunk. Mindenesetre, ha lehet, jövőre jobban figyeljenek a szervezők a gépkocsi nélkül, busszal közlekedők könnyebb életére.

DÖRÖGDI HÉTPRÓBA

Van merszed kipróbálni? Nem félsz nevetségessé válni a közönség előtt? Ha van vér a pucádban, indulj Taliándörögdre, és méretess meg hétszer! Nevezd a hétpróbrára!

Ezt tette csütörtök kora délután hét csapatra való fiatal. Már névválasztásuk is figyelemfelkeltő volt: Acél-sárkány, Hello-hello, Lábujjkösz, Rozsomák, Vahúr és társai, Magotabinde, és végül a Tejivók. Minden számhoz egy-egy legenda, népi motívum kapcsolódik. Bemelegítésként megmutatták, mekkora hangorkánt képesek okozni, szellemes csatakiáltásokat hallhatunk.

Első történetünk augusztus másodikához kapcsolódik. Szent Péter napja. Bilincsbe verték, de nagy erőfeszítések árán kiszabadult. Versenyzőink szintén nagy kínok közepette küzdötték át magukat a sörpad alatt kialakított és összetekert kötélpályán. Volt, aki elővigyázatosságból még bukósisakot is használt; nagyokat koppant az asztal lábakon. A leggyorsabbak negyvenkét másodperc alatt teljesítették a távot.

Július második: Sarlós Bori. A dolgozó parasztok megszentelték munkaeszközeiket a templomkertben. Feladat: söröshordó cipelése közben a

különböző pontokon szétszórt szerszámok, fejszék, fűrészek összeszedése. Ezzel – érdekes módon – legkönnyebben a tiszta női összetételű Tejivók bandája boldogult.

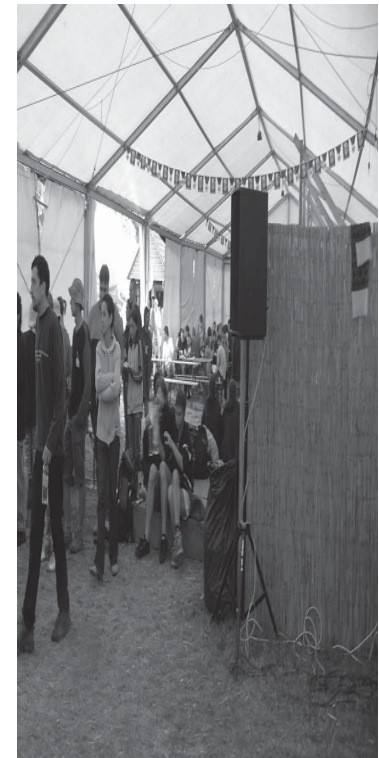
Július huszonhatodik napjához kapcsolódik a legenda, miszerint a természetes Szent Kristóf folyópartra épített kunyhójában élt és az arra járókat átsegítette a sebes vízen. A versenyzők egymás lábára álltak, a szállított kezeiben vízzel teli poharak. A gyakori nyakonöntések és nagy nevetések percei voltak ezek.

Alda napjának alkalmából táncmásolás következett. Ekkor törtek csak ki igazán komoly röhögések. Volt olyan ügyes utánzó, aki átvette az irányítást és ő maga diktált a szervezőnek.

Az ötödik forduló a kóválygás és szédülés köre volt. Lehajolva kellett kilenc kört fordulni a pohárba dugott ujjuk körül. Minden tag egyszerre pörgött-forgott, együtt másztak be ködös tekintettel, golyózó szemekkel a célba.

Augusztus hatodika az alapkőletétel napja. Gyermektelen házaspár templom építését tűzte ki célul, az építkezés helye, ahol reggel hó esik. No de nyáron? Reménytelen vállalkozás. A mi fiataljaink azonban könnyebben megoldották a helyzetet. Hatalmas kötőmböt hajigáltak. Dobj minél nagyobb! A legsikeresebb alapkő több mint hat méterre repült. Az utolsó, egyben a legpoénosabb szám Illés napjához kapcsolódik. Pontosabban egyáltalán nem kapcsolódik: Illés-számokat kellett énekelni. Discman a fülbe, tánc és kornyikálás. A közönség könnye csordult, olyan jól szórakozott. A vidám órák után győztesnek a Rozsomákokat hirdették. Jutalmuk egy éjszakai tivornya, azaz megszabott értékű italozás volt a sørsátorban. Mivel a csapat tagjai amúgy is ott dolgoztak, gáláns módon felajánlották nyereségüket a megszabott második helyezetteknek. Megéri elindulni a versenyen, kapd össze a barátaidat, és irány Dörögdi! Mit veszíthetsz? Maximum a rekeszizmaid bánják majd a dolgot. Sok sikert mindenkinek!

A nő és a férfi vonzalma

Századokon át az érzelmek erősebbé és erősebbé válnak. A szerelem a legcsodálatosabb és egyben a legborzasztóbb érzés a világban. Mindenki megtapasztalhatta már. Találkozik egy fiú és egy lány. Ismerkednek, beszélgetnek, megtetszenek egymásnak. Mindketten boldogok, felemelő ez az érzés. De ez csak a látszat!

Igazából nincsenek tudatában az érzésnek. Van egy belső érzés, amit nehéz meghatározni, és csak az látja, aki nagyra tárt szemekkel néz. A Közösségi

Ház Pinceklubjában tartottak ezzel kapcsolatban előadást a buddhizmus szemszögéből Öcsön.

A lótuszvirág szimbolizálja a nőt: természetes módon odaadó és jelteni akar valamit más számára. A férfi pedig maga a gyémánt: akkor is elégedett, ha önmagában ragyog. Ezeket egyesíteni kell, hogy a gyengébbik nem örömet kapjon, az erősebb pedig teret. Teret, amely elválaszthatatlan a tudatosságtól.

Mi az, amit adhat a férfi?

Négy típusa létezik. Van a körte, a békét és nyugalmat szerető; az egér, aki mindenhol ott van; a heroikus, aki elkápráztat és az igaz barát, aki mindig melletted áll – nem divat

szerint öltözik, nem tudja, mi a menő, de rá örökké számíthatsz.

A férfi kezelje úgy a nőt, mint egy csodálatos hangszert, egy szentélyt, egy ékszert. És hogy ők mit kapnak cserébe? A nők adhatják a bölcsesség különböző fajtáit. Kölcsönösen tanulunk egymástól. Erre épül a tapasztalat is, amely befolyásolja cselekedeteinket, meghatározza lépéseinket. Például, ha régebben elkövettünk hibát, arra a jövőben odafigyelünk, hogy ne tegyük meg még egyszer.

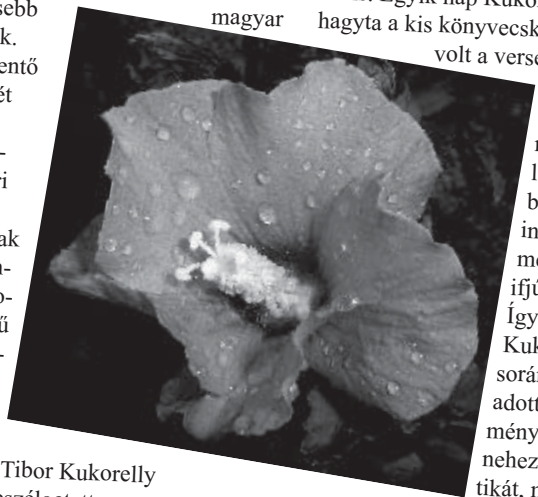
A lényeg, hogy a kettő ne nyíljon meg

egymás előtt. Ilyenkor olyan tulajdonságok jelennek meg, amelyeket korábban egyikük sem ismert fel. Mindig tanulnak egymástól, de ha a szintéren szerelem is van, maga a gyönyör, a boldogság is beteljesedik. Fontos, hogy bízzunk a másikban!

A férfi és a nő elválaszthatatlan, egymás nélkül nem tud élni egyik se. Bár sokszor már elégünk lehet az összetűzésekből, fogadjuk el társainkat úgy, ahogy vannak, hiszen a férfi és a nő különbözik. Gondoljunk bele, milyen lenne a másik nem nélkül!

Keresztury Tibor a pulai Faluházában Kukorelly Endrét interjúvolta meg a (Nem) mindennapi irodalom című programsorozatának keretében.

Kukorelly Endre korunk legnagyobb magyar költője, immáron huszadik éve van a pályán. Tavaly egy nagyregénnyel, a Tündérvölgy című művével rukkolt elő, ami még jobban megerősítette egyedi stílusát. A Tündérvölgyet tartják az utóbbi évek legsikeresebb magyar könyvének. Meghökkenítő művészetét azonban nem mindenki ismeri el. A pulai Faluházának (Nem) mindennapi irodalom című programsorozatában csütörtökön

beszélgetés megkezdődött. Keresztury kifogyhatatlan volt a kérdéseiből. Kukorelly a hetvenes években kezdte a pályáját, amikor is épp Párizsban járt egy nagyon jó barátjával. A turistautazáson velük volt egy másik magyar író is. Egyik nap Kukorelly a buszon hagyta a kis könyvecskéjét, ami tele volt a verseivel. Ez az író

meztalálta, megtetszettek neki Kukorelly versei, és beszélgetésre invitálta az akkor még húszéves ifjú tehetséget. Így fedezték fel. Kukorelly pályája során mindig is adott mások véleményére. Nagyon nehezen viseli a kritikát, még így, húsz

év után is. A rengeteg érdekes sztori mellett Kukorelly felolvasott a Tündérvölgy című regényéből is, amit nagy ovációval fogadott a hallgatóközönség.

Kukorelly Endre humora nemcsak önnönmagából, hanem műveiből is sugárzik. Az író választékos nyelvezete pedig még különlegesebbé teszi a Tündérvölgyet.

Keresztury Tibor Kukorelly Endrével beszélgetett.

Rengetegen, egymás hegyén-hátán ültünk a teremben, legelöl négy széket szabadon hagyva. Nem értem, miért négyet, amikor csak két emberre vártunk, bár lehet, hogy így volt stílusos. Pár perc késéssel megérkezett Keresztury Tibor és Kukorelly Endre, majd elfoglalták helyüket a nézőközönség előtt. A

A Csikós Ildikó rendezte Veszedelmes viszonyok című darabot csütörtökön mutatták be a pulai Faluházában.

Hatalmas embertömeget tesékeltek be az ajtón, ami egy kicsiny terembe vezetett. A helyiséget átlósan, egy fehér csikkal elfelezték. Egyik oldalra mentek a hölgyek, a másikra pedig az urak. A terem közepén egy asztal állt és két szék, azon pedig egy férfi és egy nő. Így kezdődött a Heiner Müller Kvargett című szövege alapján írt Veszedelmes viszonyok.

A darab közép-pontjában egy férfi és egy nő áll. Veszedelmes. Gonoszak. Paráznak. A történet arról szól, hogyan marják és támadják egymást. Minden eszközt bevetve. Vagy leginkább

csak az erotikáét. Bár volt közük egymáshoz, persze csak testi kapcsolat révén. Mégis arra törnek, hogy a sárba tiporják a másikat, és mindent, ami még ártatlan és tiszta körülöttük. Vegyük például azt a helyzetet, amikor a nő felkéri

a férfit, hogy vegye el az ő unokahúgának a szüzességét. Fogadást kötnek. A tét: egyetlen éjszaka, egymással. A férfi nyer. A történetben végig pajzán kifejezésekkel csipkelődnek, felhevítve ezzel a másikat. A darab végén már szinte várja a néző, hogy mikor vetik magukat egymásra. És nem kell csalódnia a közönségnek. Ez a végkifejlet.

A darab egészét nézve nem volt rossz. A két főszereplő, Hajós Eszter és László Ádám alakítása remek volt. A történet végét nem érttem, amikor a két főszereplő levette a felsőrészt, és úgy ült, ameddig ki nem ment az összes néző. Szerintem ezt ennyire nem kellett volna tudatosítani a nézőben, így is tudta, miről van szó. Ez egy kicsit komolytalanná tette az előadást.

Veszedelmes viszonyok címmel film is készült a darab alapján Glenn Close és John Malkovich főszereplésével. Majd 1999-ben újra feldolgozták a történetet, immáron Kegyetlen játékok címmel.

Érezd a Ritmust!

Mindig is vonzott a zene. A ritmusszekcióban vagyok igazán otthon, ugyanis basszusgítározom, de a dobok is érdekelnek. Így kötöttem ki Szalay Péter tabla-tanfolyamán Taliándörögdön. A tabla a kongához hasonló hangszer, kicsit más a hangja. Bár a mester sok elméleti dolgot is elmesélt, amiket nem nagyon értettem, szerencsére szó volt érdekesebb témákról is. Például említette a kandzsura nevű hangszert. Ez egy olyan gyík bőrből készül, ami csak Indiában él, és szigorúan védett. Az előadás után sikerült beszélgetnem a művész úrral.

– *Hogyan szerettél bele Indiába?*

– Mindenki másképp lesz szerelmes Indiába, én a zene révén lettem, és ez már huszonöt éve tart.

– *Hogyan lehet valakiből jó tablás?*

– Mint minden zenéhez, ehhez is rengeteg gyakorlás kell, de az a nehéz benne, hogy nem oktatási

intézményekben tanítják, hanem egy sokéves mester-tanítvány kapcsolatnak kell kialakulnia.

– *Hazánkban mennyire ismert ez a zene?*

– Ez egy szűk rétegnek szóló művészet, legalábbis nálunk.

Indiában is udvari zene volt, majd a huszadik század közepén India függetlenné válásával kikerült

más országokba is, de lassan terjed.

– *Hogyan tesznek szert a művészek a tablára? Maguknak készítik, vagy vásárolják?*

– Magának nem tud ilyet készíteni az ember, nagyon komoly szaktudást igényel

ez a munka, annak ellenére, hogy kívülről egyszerűnek látszik. Van egy bronzötvözet teste, speciális keményfa borítással, ezt egy többretegű bőr fedi, ezen van még egy membrán, szóval ez nagyon bonnyolult munka.

– *Hogyan fogadták itt a Völgyben a kurzusodat?*

– Ezt megelőzte egy koncert, ami nagyon jól sikerült, így sokan valószínűleg csak ezért jöttek el később. Másnap elég sokan voltak,

de aztán sokan lemorzsolódtak, mert csak az első nap beszéltem sokat magáról Indiáról, a másik két napon már csak szakmai témákról volt szó.

– *Neked van tanítványod?*

– Nem tartom magam mesternek, ezt itt, Indián kívül nagyképűség lenne kijelenteni. Ennek ellenére van tanítván-

yom, nyolc-tíz ember, a létszám változó.

– *Hogyan lehet beszerezni a tablát?*

Normális és mentális lélektani jelenségek

Öcsön állomásozik a Menta sátor, melyben mindennap egy betegséget elemeznek a hozzáértők. Nekem volt szerencsém meglátogatni az öcsi játszóteret, ahol ezt a sátrat felállították. A téma most is elég érdekes volt, skizofréniával foglalkoztak az ott lévők.

Öcs azon helyek egyike, ahol felvilágosítást lehet szerezni egyes betegségekről. Így sikerült eljárnunk a Menta sátorba is, ami a katolikus templom kertjébe volt eredetileg kiírva, mégis a játszótéren vert tanyát.

Elég borongós volt az idő, mikor elindultunk Öcsre. Mire odaértünk, már az eső is szemerkélt. Felmentünk a templomhoz, de nem találtunk egy árva Toi Toi vécén kívül semmit. Ekkor leleményesen elolvastam egy kiírást, ami a játszótérre irányított minket.

Itt megtaláltuk a sátrat, ami körül rengeteg cipő hevert. Azon belül pedig legalább húszan körben ülve tanakodtak egy nagyon veszélyes betegségről, a skizofréniáról. Egy férfi eközben megkért minket, hogy vegyük le a cipőnket és üljünk be közéjük. Elfogadtuk a meghívást és levettük a cipőnket. Kitöltöttünk egy tesztet és kaptunk cserébe egy almát. Ekkor egy pszichológus kezdett el beszélni a hallucinációkról és egyéb tünetekről, melyek természetes kísérői a

skizofréniának. Elmondta, hogy a legjobb, ha az ilyen betegeket otthon kezeljük, illetve rendszeresen kell gyógyszert adnunk nekik, nehogy előforduljon egy-egy érzelmi kitörés.

Az összegyűlteknél között kisebb viták is előfordultak, de végül a pszichológus szava volt a döntő. A beszélgetés után következett a film is, ami bemutatta egy skizofrén ember életét. Közben viszont történt egy kis malőr: az eső elkezdett zuhogni és arrébb kellett „teleportálni” a tévét, na meg a

videót. Innentől kezdve viszont semmi sem állta utunkat abban, hogy megnézzük a Mr. Jones című filmet. A film rövid története körülbelül

annyi, hogy egy férfi skizofréniában szenved, de nem szeret orvoshoz járni, pedig pszichiáter segítségére lenne szüksége. Mr. Jones magának sem vallja be, hogy valami nincs rendben az elméjével. Végül diliházba zárják, és ott találkozik egy pszichiáterrel, aki megváltoztatja az amúgy is labilis idegzetű férfi életét. Remélem, a skizofréniával az elkövetkezendő években még fogunk találkozni. Örülök, hogy kezdik komolyan venni az emberek a lelki betegségeket is és annak, hogy mára nem csak a nátha kategorizálható úgy, mint betegség.

“Hogyha mást nem, lombot ád...”

Az öcsi általános iskola udvarán fel lehet fedezni újonnan ültetett facsemetét, alatta például a következő feliratú táblával: „Vérbelű körte. Ültette: Öcsi Facsemeték Egyesülete 2003. november. Gondozza: Mészáros Zsófi”.

A falon egy szöveg áll, a következő címmel: „Öcsi Facsemeték Egyesülete – Gyümölcsfa Program”. A szövegben az áll, hogy az egyesület a Gyümölcsfa Programot azért hozta létre, hogy az öcsi gyerekek megismerkedjenek a Dörögdi-medence őshonos gyümölcsfaival, és hogy megtanulják gondozni őket.

Az egyesület egyébként 2002-ben alakult, tagjai az öcsi gyerekek és az ő munkájukat segítő felnőttek. A felirat szerint huszonöt, a Dörögdi-medencében őshonos gyümölcsfa csemetéjét ültették el a falu különböző pontjain, ahová bárki bemehet, és megnézheti ezeknek a fácskáknak

a fejlődését. „E fák képezik a gyermekek környezeti nevelésének alapját, mely során az új gyümölcsfák fejlődésének közösségben történő követésével, gondozásával építjük a természet szeretetét, tiszte-

letét, csodálatát, és nem utolsósorban a közöséget” – áll a feliraton. Ez egy nagyon jó ötlet, mert így nemcsak a gyerekek tanulják meg szeretni és gondozni a fákat, hanem a közterület szépségének, tisztaságának is jót tesz. És ha felnőttek már, a faluban huszonöt fiatal fa lesz, az árnyékukba lehet ülni, és gyümölcsöt teremnek majd. Télen pedig lehullanak a levelei, és az ágai kö-

zé engedik a fényt. A gyümölcsfa-ültetés tehát mindenképp hasznos, és igazán kár, hogy ilyen ritka tevékenység. Abban viszont lehet bízni, hogy az Öcsi Facsemete Egyesület a jövőben még több gyümölcsfákra irányuló programot fog kidolgozni, esetleg többen csat-

lakoznának az egyesülethez, például a nagyvárosokból. Az igazi az lenne, ha Budapestre is eljutna a program híre, és a külvárosi lakótelepek pusztás és kihasználatlan részeire a sok lakópark közé beférne néhány gyümölcsfa, és gondoznák őket.

Hogyan csináljunk cirkuszt?

Ismét a Krétakör Vándorcirkuszban jártam, ami helyet ad többek között két kiállításnak, amelyek közül az egyiknek Akasztott nők a címe, amit feltétlenül ajánlok mindenkinek. Ezenkívül még a Fekete ország című előadásnak, ami nagy favorit lett a Völgylátogatók közt.

De most nem ezért voltam ott. Nem, dehogy. Most egy könnyedebb kis előadásra, műsorra, (ha úgy tetszik) játékra érkeztem. Ugyanis a Cirkusziskolát látogattam meg. Először azt hittem, hogy valami „ülős” előadás lesz, és mi csak ülünk, bambán bámulunk, folytatjuk a nyálunkat, miközben pár artista nagyképpően beszél, és alig magyaráz a színpadon. Kellemesen csalódtam.

Tizenegykor kezdődött a... nem tudnám megnevezni. Szóval akkor, ott Monostorapátin, hátul a kukoricaföldek mögött. Megérkezésemkor az esti műsorra próbált egy artista pár. Nagyon ügyesek voltak, de annyira nem érdekelték, mert vártam már a saját programom, aminek kezdete egyáltalán nem volt nyilvánvaló. Egyszer csak megjelent egy tucat fehérpólós ember a porondon a kellékeikkel. Dobálni kezdték a zsonglőrfelszerelésüket, tányérokat pörgettek, egykerekeztek. Ekkor vettem észre, hogy már nem én vagyok az egyetlen látogató, egész kis pofás csoport gyűlt össze gyerekekből, felnőttekből vegyesen, akik megrohanták ezeket a mutatványosokat, artistákat, és ők is kezdték kipróbálni ezeket a „játékokat”. Még én is kedvet kaptam egy kis bohóckodásra.

Azt hiszem, zárásként elárulok egy-két műhelytitkot. Például. Hogyan álljunk fel társunk vállára? A társunkat kérjük meg, hogy térdből egy kicsit rogyasszon be, majd egyik lábunkat helyezzük be az egyik térdhajlatába. Már csak lendületet kell vennünk és társunk segítségével, aki derekunknál fogva emel

minket, máris a vállán állhatunk.

Nem tudom, ismerik-e azt az eszközt, ami két falapból és egy hengerből áll. Letesszük az egyik falapot, rá a hengert, majd a másik falapot és megpróbálunk ráállni. Kezdetben nem árt, ha van velünk valaki, aki megtart minket. Úgy tudunk jól megállni rajta, ha térdből behajlítunk, és minden súlyt megpróbálunk átrakni a lábunkra. Közben állandóan finoman mozgatjuk lábunkkal a falapot.

A tányérpörgetés egyszerűnek indul, s néz ki, pedig nagyon nehéz. Legalábbis nekem. Szerintem az a legegyszerűbb, ha műanyag tányérral kezdjük és nem a nagy kínai porcelánkészletével (Csörr-csirr... hoppsz). Olyan tányért vegyünk, aminek olyan alja van, hogy oda egy kihegyezett botot, pálcát be tudjunk akasztani.

A pálcára ráakasztjuk a tányért, és lassan pörgetni kezdjük. Amikor a tányér már vízszintben van, akkor majd szépen lassan elkezd pörögni a pálcá hegye körül. Hm... Ó igen, a laza csuklóról ne feledkezzünk meg.

Ennyi. Könnyen. Gyorsan. Egyszerűen.

Liliomfi

Az óbudai Waldorf Iskola színjátszó körének előadásában láthattuk csütörtökön az öcsi Közösségi Ház udvarán a Liliomfit.

Az előadás egyetlen problémája az volt, hogy nem az eredeti helyszínen volt megrendezve. De utólag meggondolva eszembe jut a kérdés, hogy egyáltalán milyen módon kerülhetett szóba egy olyan kicsi templom, ahol a színészek és díszletek szűkösen elférhetnek ugyan, de a közönség maximum húsz-harminc ember lehet.

Az előadásról, a felkészülésről és a Waldorfról Tallós Pétert, az iskola tanárát kérdeztem.

– A Waldorf Iskola 1992-ben alakult. A diákok éppen a tizenkettedik évüket járják, és ez év végén van egy előadás a tantervben, amit maguk adnak elő, díszleteznek. Ez az egyik éves munkájuk. Ők még nem érettségiznek, hanem ezzel zárják a közösségi munkájukat. Itt egymást erősítve jelenhetnek meg felnőttként a színpadon.

– *Mióta készülnek ezzel a darabbal?*

– Novembertől készültünk márciusig. Minden héten két alkalommal csak ezzel foglalkoztunk. A darabot ötször adtuk elő márciusban, a Térszínházban. Az előadás előtt három hétig csak ezzel készültünk reggelként.

– *Hogyan döntöttek arról, hogy a Liliomfi lesz a bemutatott mű?*

– Volt egy Galán Géza nevű tanítványom, akinek édesapja is nagy művész. És ő, az idősebb Galán

Géza volt az, aki látva az osztályt egy alkalommal rögtönözni, azt mondta, hogy majd ő megrendezi velük a Liliomfit. Aztán később ők már elmentek az iskolától, de a Liliomfi egy kitűnő szereposztást biztosított az osztályomnak. Én vagyok a drámatanáruk, az osztályfőnökük és most a darabot is én rendeztem.

– *Mekkora közönség vett részt a korábbi előadásokon?*

– A Térszínházban olyan hetven és kilencven ember körül férnek el. Körülbelül négy-öt százan látták eddig. A mostani egészen más volt. Nem láttuk a színpadot, csak telefon útján tudtunk tájékozódni. A bejárásokat is újra kellett alakítani, fényeket sem használhattunk, dalok sem voltak. Szinte teljesen vakon készültünk. Azt viszont el kell mondanom, hogy ez volt a legjobb előadás, mert az elején még érezték a feladat súlyát, most sok tehertől megszabadultak. De nem volt tervben már ez az előadás sem, tehát nincs pontos tervezetünk. A diákok szándékától függ, hogy fellépünk-e máshol.

Gitárkvartett a templomban

A Szekszárdi Gitárkvartett lépett fel csütörtök délután a pulai templomban. Műsorukon nagy számban képviseltették magukat a Völgylakók.

A kvartett már öt éve együtt van. A tagok közül mindenki zenélt már korábban is, de csak hobbiszinten. Először trióként indultak, majd másfél évvel a hármas indulása után egy taggal kibővültek.

A koncert alatt nem csak a gitárok szóltak meg. Az együttes igyekszik színesebbé tenni műsorát, tehát megszólalt egy fuvola és egy ütőhangszer is. De volt már példa arra, hogy táncosokkal együtt léptek fel, hiszen játszanak spanyol zenét is. Tudatosan igyekeznek olyan darabokat játszani, melyeket ismernek, illetve szeretnek az emberek. Öt év alatt sikerült kialakítaniuk azt a repertoárt, amit el

tudnak vinni bárhová.

Azt mondják, hogy nem „vájtfülűeknek” akarnak játszani, hanem hétköznapi embereknek adnak koncertet rendszeresen a megyében és a Dél-Dunántúlon minden két hétben, de előfordul, hogy hetente is fellépnek. Céljuk, hogy ha elmennek zenélni egy faluba vagy egy kisvárosba, akkor leüljenek az emberek, végighallgassák, és

ha lehet, akkor tesszen nekik.

Olyan számokat játszanak, melyek rémlenek valahonnan, valahol már hallották, felkelti az érdeklődésüket, de hozzá is tesznek a dalokhoz. Mint a zenekarvezető mondta: „A Greenslevesnél is tudatos volt, hogy amikor kicsit már untuk magunkat, akkor jött hozzá az a betét.”

Igazából a gitáregyüttes tagjai – amatőrök lévén – saját szabadidejüket áldozzák fel arra, hogy felléphessenek, hogy gyakoroljanak. És ezért igazán el kell őket ismerni, hiszen a kvartett koncertje valóban sokat nyújtott a közönségnek. De sajnos egy ilyen apró templom nem képes tömegek befogadására, így még telt háznál is csak pár százan lehetnek jelen egy-egy ilyen szép délutáni műsoron, a pulai templomban.

Teaház a Guzsalyasban

A Tolkien-művek rajongói nem csak előadást készítettek a Guzsalyas-Völgyzugolyban Monostorapátiiban. Egy külön teaházzal kedveskedtek a megfáradt vándoroknak Tündeföldén.

A teaház nyolc órától működött. Az állítólagos mesemondókból, játékokból és teából én semmit nem láttam, pedig rövidlátó szememen kontaktlencse virít. Mondjuk én fél tíz körül leléptem, lehet, hogy utána kezdődött a parti. Ami külön-

legességeket hoztak, azok a zászlók és a mécsesek voltak, a gyékények a jó időre várnak.

Sebaj, nem unatkoztam, hiszen rengeteg mindent megtudtam az MTT-ről, bővebb nevén a Magyar Tolkien Társaságról. Alaku-

lásuk Szegedre és 1999-re vezethető vissza. Mára már az egész országban vannak találkák az évfordulókon, a legközelebbi nagyszabású rendezvény január 3-án lesz, Tolkien születésnapján. Ezt az emlékünnepet immáron harmadszor rendezik meg, és az eddigi alkalmakkor,

mint ahogy most is, a filmsztyiválon és ünnepi bulin kívül pályázatot hirdettek: szeretettel várnak bármilyen, Tolkien műveivel kapcsolatos képzőművészeti alkotást. A nyeresmény: értékes könyvek és videók, a legjobbak a kalendáriumba is bekerülnek, amit például a Guzsalyasban is lehet kapni, és amivel protekciómnak köszönhetően rendelkezem. Tény, hogy valóban lenyűgözőek az elkészült rajzok, festmények.

De nem ez az egyetlen írásos anyag, amit a társulat kiad: évente négyszer megjelenik a Lassi Laurië, amelyben beszámolók,

interjúk, ismeretterjesztők, pályázatok, bemutatók, irodalom és humoros dalok, versek, írások találhatóak, nem beszélve a gyönyörű illusztrációkról.

Volt egy csaknem kéthetes táboruk is júliusban, ahova bárki jelentkezhetett, aki belépett (belépési lehetőség: www.tolkien.hu). Összesen 160 lelket számláltak.

A klub sokféle emberből áll össze, a többség tizenkilenc év alatti, de a húszas bölcsészekből, nyelvészekből sincs hiány. Ők komoly tanulmányokat írnak a művekről.

A csapat veleje az ír táncról sem idegenkedik, néhány tag már több éve jár tanfolyamra, és ők megtanítják a társaikat is a produkcióra. Aki kíváncsi rájuk, menjen Völgyzugolyba és érezze jól magát a tünde zene forgatagában!

A legjobb nézőközönség

Ott vannak mindenhol, és legalább annyira jól érzik magukat, mint a felnőttek. Ők bizony a gyerekek, nekik minden napra szerveznek programokat, és a kis emberek kitartását még az eső sem moshatja el. Legalábbis ezt tanúsították az öcsi játszótéren

A reggeli időjárás eléggé elrontotta a kedvet. Esett az eső, fújt a szél, és mint mindig, most is nagyon hideg volt. Egész délelőtt az a tény foglalkoztatott, hogy ilyen időben kell kimennem Ócsra.

A *Menta sátorban* eltöltött pár didergős óra után hatalmas hangzavarra lettem figyelmes. A szakadó esőben pár jelmezes figura futott be a játszótér kapuján hangszerekkel felszerelve.

Egy kis idő múlva megérkezett a nézőközönség is. Csupa kis lurkó tipegett be a kapun esernyővel. Mögöttük rohantak a szülők hatalmas lelkesedéssel.

A színpadot berendezték egy öreg fa alá. Mindenki megtalálta a helyét és már indult is a műsor. A gyerekek először elénekelték egy dalt a színészekkel, majd a fiatalokból álló csoport előadott egy mesét is a kis közönségnek. Szerepelt benne kétfejű

sárkány, boszorkány, tündér és minden mesébe illő szereplő. A színészek öltözője egyébként egy fa mögötti kis rész volt, a díszletet is ők cipelték ki a földalapú színpadra.

Később a gyerekek is beszálltak a mesébe, ők is egy-egy szereplő jelmezét húzhatták magukra a játék erejéig. A szülők eközben a fa alatt kucorogva figyelték a történeteket, illetve megpróbálták bátorítani csemetéiket.

Am az eső egy idő után még jobban eleredett. A

kis esernyőkön kopogott a víz, a színészek is bőrig áztak. A mesét sajnos nem tudták befejezni, ugyanis a szülők joggal nem akarták, hogy megfázzanak gyermekeik, így azok bármennyire maradtak volna még, elcipeltek őket valami szárazabb helyre.

Tehát a színház már nem bírta a végtelenségig dacolni a szabad ég alatti előadást elmosó esővel, de a gyerekek így is jól jártak, mert egy ilyen borongós napon is jól tudták magukat érezni.

Katona Zita

Salylalyla...

Az öcsi közösségi ház udvarán Dolák-Saly Róbert adott egy szórakoztató, humoros estet sok dallal, sok szöveggel, a tőle elvárható színvonalon.

A közösség szépen ösze-gyűlt, mire a színpadra lépett az angol humor egyik hazai nagyágyúja, Dolák-Saly Róbert. A humorista először is egy régi poénjával próbálta meg beindítani a műsort, a „technikai beállással”, ami azt jelentette, hogy a műsor előtt technikailag is, meg máshogy is beállt... Ugy értem fizikailag, tehát különböző testhelyzeteket vett fel. Természetesen. Nem is

érthető félre. Ezután egy szintén sza-kállas dalt adott elő, egy heavymetal-paródiát, túrhető színvonalon, bár legjobban én is csak az általa sokat használt „Teringette!” szóval tudnám leírni. Ám egyszercsak megszólalt egy mobiltelefon. Nem kellett volna. Persze, itt vagyunk a világ végén, Öcsön, fontos emberek vagyunk, bármikor szükség lehet ránk, elvégre a színházban, és bármilyen előadás kellős közepén is szoktak keresni minket a Józsiék. A művész viszont nem hagyta szó

nélkül egy alkalommal sem, ha megszólalt a telefon.

Az előadás során így körülbelül negyvenszer kellett megszakitania a jó hangulatot. De hát ez van, kicsi az az udvar, a hátsó sorban a leghalkabban zizező telefont is meghallják a színpadon. Először persze megpróbálta humorosan lereagálni a dolgot, „jaj, biztosan engem keresnek” – mondta.

De nem. Így némiképp leapadt az eleinte emelkedett hangulat.

But the show must go on ('de a műsor-nak foly-ta-tó-d-nia kell'). Újabb dal követ-kezett, ez-úttal egy

vicces altatódal, amiről ugyan már a szokottnál is több bőrt lehúztak, de mindig ugyanúgy lehet rajta nevetni, főleg, ha Dolák-Saly adja elő, a tőle megszokott, kissé morbid, pihentagyú stílusban. Ezt is óriási taps jutalmazta, majd apróhirdetések következtek, meg szerelmes versek. Aztán jöttek a húsz-harminc évvel ezelőtti ifjúkori történetek. Meg az akkori vicces dalok.

A közönség nagyon hálás volt, a művészt na-gyon sok-szor tapsolták vissza, megérde-melten, mert mi tényleg nagyon élvez-tük. Kö-szön-jük!

A zavaró érzelmek pozitív hatása

Hogyan éljük át a dolgokat? Miért tapasztalunk szenvedést, kínt? Hogyan tudunk végre elszakadni a rossztól? Öcsön a Közösségi Ház Pinceklubjában láthattunk erről egy filmet, amely a fenti kérdésekre mind választ adott.

Sohasem leszünk képesek megváltozni, bármennyire is szeretnénk. Például, ha a múltban volt egy rossz szokásod, és elhatározod, hogy a jövőben ez másképp lesz, egy darabig még valahogy sikerül, de a nyoma örökké megmarad, és egy idő után újból megjelenik. A régi események mind a tudatban vannak, mélyen. Ha valami kellemetlenség ért, hiába telik el legalább tíz év, a jövődre is nagy hatással van. Ugyanis meghatározza cselekedeteidet, azt, hogy mit tegyél egyes helyzetekben. Tapasztalatot szereztél, amit később hasznosítasz, és ez előnyödre válik. „Amit ma a

tudatunkba teszünk, holnap azt fogjuk tapasztalni.”

Számtalan problémánk van, akár a múltban, akár a jelenben. Legyőzésükhöz különböző utakon járhatunk. Az első, amikor kimondjuk. De ebből rengeteg affér keletkezhet. Ilyen a harag. Nemcsak minket ér negatív dolog, de a környezetünkre is nagy hatással van. Létrehoz egy kisebbfajta poklot. Ezért ez nem járható útvonal. A második, ha magunkban tartjuk. Egyszer biztosan megszűnik, az idő minden sebet begyógyít. Milyen egyszerű is lenne, de ne

feledjük: a tudatunkban örökké megmarad! Ha nem törhetünk ki, és még magunkba sem burkolózhatunk, akkor mi a megoldás? Hogyan találunk menedéket? Hogyan lehetünk tudatosak?

A kikapu a meditáció, amely átlátja a külső zavaró érzésünket. Segítségével megtanulunk a jelenben idézni, a zavarodottságon meditálunk. Átláthatunk a dolgokon, tisztábbnak tűnik minden. „Hatékony

eszközöket nyújt, melyek a tudat közvetlen megtapasztalásához vezetnek. Olyan, mint egy gyémánt, mely lényegében nem változik, mégis a mögötte lévő dolgok színeiben ragyog.”

Erről szól Buddha egyik tanítása. A végső stádium a nirvana, melyben megvilágosodást nyerünk, amikor olyan kérdésekre kapunk választ, amiket senki sem tud. Szerintem

nem lehet olyan izgalmas az életük, hiszen az embereknek akadályokon kell keresztülmenniük, mert csak az tud igazán nevetni, aki már eleget sírt.

Szentesről jöttek

Szentesről érkeztek a Horváth Mihály Gimnázium tanulói, akik itt a Művészetek Völgyében utcaszínházat hoztak létre, hogy elszórakoztassák pár percig az arra tévedőket. Egyelőre nem

megerősített a hír, miszerint látták Mucsi Zoltánt az előadáson. Drámatagozat. Ilyen azér' (ha megengeditek) tapasztalatom szerint nem túl sok akad hazánkban. Várná is az

ember, hogy ilyenkor valami színvonalas kerül terítékre egy ilyen társulattól. És tulajdonképpen igaza is lesz bizonyos szinten, és nem is lesz igaza, de akkor már egy másik szinten.

A Felső Iskola udvarán került sor az előadásra. Az elsősök kezdték. (Engedjétek meg, hogy előre bocsássam, hogy nekem civilben volt szerencsém találkozni a színjátszókör tagjaival, és ha nem is voltak szimpatikusak, de nem azért írok majd néha rossz dolgokat róluk.)

Tehát akkor kezdjük mi is velük. Itt mindent a kezdés és tapasztalatlanság számlájára írhatunk, mert egyszer-kétszer a színészi játék sajnos hiteltelen volt. Nem tudtam azonosulni a

szereplőkkel ezer százalékban. Nem sikerült, akármennyire vígjáték volt az előadás és ilyenkor nem kell akkora beleérzőkészség, de akkor is... így nem lehet. De mint mondtam, a színészek kezdők

és tapasztalatlanok.

A színtársulat viszont dicséretet érdemel a gyönyörű koreográfiáért. Nagyszerű. Ezt egyébként egy jelenettel be tudjuk bizonyítani, gondolok itt a már végzett tanulók előadásában látható verekedési jelenetre, melyhez hasonlót talán a Mátrixban láthattunk, és most még nem is túloztam nagyot.

A végzett tanulók darabja, mely a Don Juan-mítoszt, - legendát vagy a Nem Is Tudom Mit próbálja feldolgozni. Sokkal jobb a fentebb említetté. Érződik rajta a

tapasztalat és a rutin.

Probléma itt is csak a színészi alakítással volt. Kicsit túljátszott, túlszpilázott az egész és ettől válik hiteltelenné. Pedig az ötlet, a beállítások, minden remekül ki van találva, minden jól passzol bele, a kis erotikus megnyilvánulások a színészekről csak fokozzák az egész báját, hangulatát, humorát. Szerintem például a pallós jelenet nagyon ötletes és zseniális, nem csak a kis rövid történet aranyossága, kissé groteszk mivolta miatt, hanem sokkal inkább azoktól, akik eljátsszák.

Utoljára hagytam a jó öreg Don Juant, a narrátort, aki most nem teljesítette a vele szemben támasztott követeléseket. Valaki szerintem forog a sírjában.

Az élő legenda

Sok hazai zenészt lehetne ebbe a kategóriába sorolni, most mégis Dész Lászlóról lesz szó, aki Kapolcson is bemutatta nemrég kiadott lemezét, a Metszetek-et.

Dész Lászlóról tudni kell, hogy az 1980-as évek nagy alakja. Presser Gáborral rengeteg közös daluk született, melyek közül talán a „Nagy utazás” a leghíresebb. Híres alkotásai közé tartozik még többek között a „Puszi-nyuszi”, a „Kalózok” című film betétdala („Ma jól vagyok”) és a „Pofonofon”.

A Művészetek Völgyében adott koncerten azonban ezeket nem hallhattunk, másik oldaláról mutatkozott be. A Metszetekben olyan dalok hallhatók, melyeknek lényegét nem a szöveg adja, hanem a zene. Ez persze nem baj, csak nem megszokott Dészről.

Ennek ellenére a közönség jól érezte magát. Igaz, hogy nem tomboltak az emberek, mint más koncerteken, de ennek ellenére mindenki láthatóan jól érezte magát. Az ilyen koncertekért „érdemes élni”. Kicsit blues-os, kicsit jazz-es hangulatot teremtett szöveg nélkül. A szöveg fontos, de nem nélkülözhetetlen eleme a zenének. Dalban elmondani valamit sokkal hatásosabb, mint zenei aláfestéssel. Azt

viszont kevesen tudják értékelni, ha csak maga a muzsika szól, pedig AZ az igazi

Zene. Ugyanakkor kevés művésznek sikerül elfogadtatnia, megszerettetnie a zene önállóságát a közönséggel. Désznek sikerült.

Minden elismerésem a művész úré. Szerény, visszahúzódó, mégis nagyot alkot. Szemben zenésztársaival, akik hirdetik magukat azért, hogy befussanak. Dész nem ilyen. Ő csak játszik és játszik. Hangulatos,

kellemes, egyszerűen: jó.

Jó látni, hogy „nemcsak a húszveseké a világ”. Volt egy időszak, amikor a régi Nagyok eltűntek, alig hallottunk róluk. Mostanában azonban ismét a figyelem központjába kerültek, szerencsére, ugyanis ennek a kornak a zenéje valahogy nem nevezhető zenének. A maiak közül kevesen játszanak valamilyen régi hangszeren. Ha mégis, a fellépéseken csak tartják a kezükben az adott zenei kelléket, és inkább a „playback” üzemmódot használják. Dész és akkori társai azonban képtelenek hangszer nélkül élni. Ez az, ami hiányzik a fiatalokból. Ugyanis nem az a zenész, aki ugrabugrál a színpadon, jópofizik, hanem az, aki kiáll egy szál gitárral, zongorával, klarinétal és így teremt hangulatot.

Másnap

Július 29-én a Pajtamozgóban még egy tút sem lehetett leejteni. Sokan várták a 35. Magyar Filmszemle győztes filmjét, Janisch Attila Másnap című művét.

Már régóta készülök arra, hogy megnézzem Janisch Attila Másnap című filmjét. Sokat olvastam már róla, és nagyon örültem, mikor a műsorfüzetben megláttam. Már a Művészetek Völgye előtt két héttel elhatároztam, hogy ezt a filmet meg kell néznem. És most már kijelenthetem: nem bántam meg. Gödrös Frigyes, a Pajtamozgó házigazdája a film előtt rövidke ismertetőt tartott a lelkes tömegnek. Tömegnek, merthogy még a kapuban is álltak, és ott nézték végig a kétórás filmet. Majd végigállták azt a beszélgetést is, melyben a film főszereplője, Gáspár Tibor vallott a háziúr-nak és az érdeklődőknek. Mesélt a forgatásról, a helyszínekről. Többen voltak, akik kérdeztek is a színésztől. És ő csak lelkesen mesélt. Mesélt a film előtti, és az aztáni életéről.

Ki is az ember? Mit jelent az élet? – fogalmazódott meg a film nézőiben a kérdés az alkotás láttán. A válasz megfejthetetlen marad mind-

örökre.

És ki a gyilkos? Kinyomozhatatlan kérdés – hiszi a néző szinte a film végéig. Sejt valamit. Nem bizonyosodik meg róla, de mégis legbelül úgy gondolja, megérti a bűntényt.

Sok ember számára nem derül ki, hogy ki kicsoda, és ki kívül vagy mivel áll kapcsolatban.

És az idő is múlik. Már amikor. Egy picit furcsán. Egy picit másképp. Egy picit másnap.

És hogy az éjszakai mozi után mit is gondol az ember? Nem tudom, de valamit biztosan másként. Máshogy. Órákig a mozi hatása alatt van az ember. Próbálja megérteni a történeteket. Mit álmódott és mi volt a valóság? Végül is ki ölte meg a lányt, ha egyáltalán megölte? És hol van a Gruber-tanya? Egyáltalán létezik? Vagy létezett valaha?

És ezekre a kérdésekre mikor kaphatja meg a választ? Talán Másnap.

Garaboncia

Csütörtökön siserehad gyülekezett öt óra tájt a dörögdi Lótéren. Kisbabasírás, gyereknevetés, kiabálás, vidám csacsogás egyvelege töltötte meg a sørsátor hideg levegőjét. A kisszínpadon mosolygós zenészek gyülekeztek: megérkezett a Garabonciás együttes.

Hosszú, a fülnék gyötrelmes hangolás következett. Az énekesnő felsorolta a létező összes számkombinációt, mire sikerült beállítani a megfelelő értékeket az élvezhető zene érdekében. A leendő közönség azonban nem zavartatta magát, mindenki talált ideiglenes elfoglaltságot: a felnőttek egymással beszélgettek, ki az időjárást szidta, ki a Völgy programjairól érdeklődött. A fiatalok fogócskáztak, kúsztak-másztak a saras dagonyában, idegtépő percek okozva ezzel szüleiknek. Lassan felkészült az együttes összes tagja, mindegyik hangszer a megfelelő tulajdonoshoz került és a mikrofonokat is felállították. Végre-valahára felcsendültek az első akkordok. Épp hogy élvezni kezdtem volna, leálltak. Mégsem jött össze a teljes hangzás; még egy kicsit a gitárra, tegyél rá bal énekre, próbáljuk

meg újra. És lássunk csodát, megszólalt újra az összes hangszer, mindhárom énekes teli torokból skandált, végre beindult a koncert. Vidám szövegekkel – melyek főleg gyerekeknek íródtak – mosolyt csaltak az arcokra. Táncolt az összes kis manó, tapsolt még a totyogó baba is. Igazi gyerekprogramot hallhattunk. Kicsit később újra fellépett a csapat a felnőtteknek válogatott dalaikkal. Megzenésített versek, melyeket az idősebbek is élveznek a délelőtti koncerten, az esti előadás viszont már nem ajánlott a kisebbeknek. Én személy szerint nem élveztem annyira a dalocskákat, mint a közönség java része, de örülök annak, hogy látni még olyan szülőket, akik nem a televízió vagy a számítógép elé ültetik porontyukat, hanem tartalmas és igazán nekik való programot szerveznek.

Örökön örökké

Vége! Végre vége! Már mint az esőnek. Róbert György blockflöte- és Szabó István lantkoncertjét hallhatjuk a vigántpetendi Katolikus Templomban. Reneszánsz és barokk művek csendülnek fel virtuóz előadásban, különös tekintettel a magyar zenetörténetre.

A mesteri előadók közül az egyik Szabó István:

tekinthetjük még a várak lovagtermeit is.)

– Lényegesen kevesebb reneszánsz sláger csendül majd fel, mint barokk darab. Mindenesetre igyekeztünk egy alkalomhoz illő, népszerű és könnyed anyagot összeállítani. Persze slágergyanús kompozíciók is elhangzanak, de a nehezebb darabokat műértőbb közönségnek ajánljuk.

A blockflöte: fénykora a reneszánszban és a barokkban rejlik. Később kétszáz évre kiszorult a zenetörténetből, és csak a huszadik század első, viharos korszakában jelent meg újra. Mégis a legfőbb működési területe a barokk volt.

– Harmadszor vagyunk itt a Völgyfesztiválon.

Kapocs és Taliándörögd után most Vigántpetenden. Sikeresnek mondhatóak az eddigi hangversenyek, ezért most is reméljük a legjobbakat... Nagyon szeretünk ilyen kisméretű templomban játszani, tényleg ez teszi lehetővé a csodálatos hangzást, ez az igazi közege ezeknek a zenés esteknek. (Alkalmasnak

A lant a 16. és 17. század egyik kizárólagos hangszere, egyedi a hangolótechnikája is. A mai koncerten főleg kísérő hangszerként szerepel. Furulyát és blockflötét „kalauzol”. Egy-két szólódarabra különösen felhívnom a figyelmet. Bakfart Bálint: Fantáziák című művére elsősorban. A tizenhatodik század legnevesebb lantosa volt, tőle hangzik el ez a rendkívüli darab. Ez a hangszer hasonló a gitárhoz, formájában ugyan nem, de jellegében, megszólaltatási módjában igen. Szabó István 1975 óta foglalkozik lantzenével. A régi lantkönyvek pontosan leírják a hangszer technikáját. Később Kecskés András vezényletével tanult, majd autodidakta módon fejlesztette példátlan tudását. Ajánlom a ma esti szokatlan, de mégis különleges koncertet mindazoknak, akik szeretik a barokk szonátákat, táncokat, egyházi énekeket és hangszeres darabokat.

Impresszum

Főszerkesztők:
Horváth Ildikó
Szabados Péter

Korrektor:
Szilvássy György Péter

Vezető tanár:
Papp László

Tördelőszerkesztő:
Raffay Réka

A cikkeket írták és szerkesztették:

Bakos Veronika
Bánki Péter
Czár Krisztián
Dezső Alexandra
Fábián Diána
Ferenczi Brigitta
Gasparovits Dóra
Jusztin Andrea
Kántor Lili
Katona Zita
Kertész Orsolya
Lakatos Dávid
Mráz István
Ress Tünde
Sipos Dávid Günther
Spankó Anita
Treuer Bálint
Vargha Máté

2004

Szent László Gimnázium